

get. Vi er alle enige om, at indsatsen for de udsatte børn og unge skal styrkes. Den eksisterende indsats er simpelt hen ikke god nok. Sagsbehandlingen er ikke grundig nok, sagerne bliver ikke undersøgt tilstrækkeligt, børnene og de unge inddrages ikke altid, der mangler ofte dækkende handleplaner med præcise mål for indsatsen, og det halter med det løbende tilsyn og opfølgningen på, om børnene nu får den rigtige hjælp. Vi mangler dokumentation for indsatsen og resultaterne af den. Statistisk set klarer de tidligt anbragte børn sig dårligere senere i livet både med hensyn til uddannelse, job, sundhed, familieliv og kriminalitet.

Lovforslaget skal rette op på disse problemer. Derfor indeholder lovforslaget for det første en række opstramninger af kravene til kommunernes sagsbehandling. Både reglerne om undersøgelse og handleplaner i børnesagerne strammes op. En kvalificeret og grundig afdækning af barnets situation er en forudsætning for, at man kan vælge den rigtige hjælp fra starten. Og det er i øvrigt også vigtigt, at man netop er opmærksom på en tidlig indsats. Jo før man griber ind over for problemer, desto større chance er der for at hjælpe det pågældende barn.

Dernæst styrkes reglerne om inddragelsen af børnene. Inddragelsen af familie og netværk styrkes, og det sker jo bl.a. ved, at flere børn skal anbringes inden for netværket hos bedsteforældre, venner af familien eller lignende. Forskningen viser, at der er store fordele ved disse netværksanbringelser, for det første fordi børnene kan bevare en bedre kontakt til forældrene, og for det andet fordi anbringelserne er mere stabile og sjældnere bryder sammen.

Som nævnt kan vi se, at tidligere anbragte ofte klarer sig dårligere uddannelsesmæssigt og jobmæssigt, og derfor skal der simpelt hen også mere fokus på børnenes skolegang. Kommunerne skal være opmærksomme på, at en indsats i hjemmet eller i nærmiljøet nogle gange kan være bedre end en anbringelse for de større børn og unge. Vi ved nemlig, at det kan være meget svært at få en anbringelse til at fungere, når den unge er midt i teenageårene. Op mod halvdelen af disse anbringelser bryder sammen, og det giver kaotiske forhold for de unge bl.a. i forhold til deres skolegang.

Jeg tror, at det var hr. Villy Søvnald, der var inde på, at man fra SF's side gerne også havde

set krav til omfanget af sager, som sagsbehandlere skal tage sig af. Jeg synes, det er vigtigt at holde fast i, at spørgsmålet om, hvor mange sager en sagsbehandler kan magte, er et ledelsesmæssigt spørgsmål; det er noget, man må tage stilling til i forvaltningen i forbindelse med fordelingen af arbejdsopgaverne, og jo også fordi det behov, der er i forbindelse med en sagsbehandling, kan variere meget fra sag til sag.

Intentionerne med loven skal blive til virkelighed. Og derfor er det jo en del af det, at der gennemføres en omfattende efteruddannelsesindsats for sagsbehandlere i kommunerne. Samtidig øges kontrollen med kommunerne. Jeg skal i øvrigt understrege i forbindelse med diskussionen om økonomien, at kommunerne og regeringen jo årligt indgår kommuneaftalen, der fastlægger rammerne for økonomien på områderne generelt.

Jeg er overbevist om, at anbringelsesreformen vil betyde et markant kvalitetsløft for indsatsen. Lovforslaget har jo også fået stor opbakning og anerkendelse i høringsrunden, og jeg synes, det er positivt, at vi i bred enighed kan arbejde videre med dette lovforslag.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Første næstformand (Svend Auken):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Kl. 14.30

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af lovforslag nr. L 9:

Forslag til lov om ændring af lov om social service. (Revision af støtte- og kontaktpersonordningen til personer med sindslidelser).

Af socialministeren (Eva Kjer Hansen).

(Fremsat 06/10 2004).

Lovforslaget sattes til forhandling.